

Sygn. akt IX GC 411/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 kwietnia 2018r.

Sąd Okręgowy w Lublinie IX Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia SO Sławomir Boratyński

Protokolant :starszy sekretarz sądowy Anna Babiarcz

po rozpoznaniu w dniu 6 kwietnia 2018 r. w Lublinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością we W.

przeciwko A. C.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej A. C. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością we W. kwotę 109.127,97 zł. (sto dziewięć tysięcy sto dwadzieścia siedem złotych dziewięćdziesiąt siedem groszy) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty 108.292,83zł. (sto osiem tysięcy dwieście dziewięćdziesiąt dwa złote osiemdziesiąt trzy grosze) za okres od dnia 16 lipca 2015r. do dnia 31 grudnia 2015r., a następnie odsetkami ustawowymi za opóźnienie począwszy od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty.

II. zasądza od pozwanej A. C. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością we W. kwotę 12.674,00 zł (dwanaście tysięcy sześćset siedemdziesiąt cztery złote) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSO Sławomir Boratyński

Sygn. akt IX Gc 411/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 11 kwietnia 2016 r. (k. 3 i nast.) powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością we W. wniosła o zasądzenie od pozwanej A. C. kwoty 108 857, 98 zł. wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty 108 022,84 zł. od dnia 16 lipca 2015 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu obejmującymi koszty zastępstwa według norm przepisanych .Pozew zawierał wniosek o rozpoznanie sprawy w postępowaniu upominawczym.

Jako uzasadnienie pozwu wskazano ,że strona powodowa dochodzi niniejszym pozwem zapłaty od strony pozwanej roszczenia pieniężnego w kwocie 108 022 , 84 zł. wynikającego z faktury VAT nr (...) z dnia 26 czerwca 2015 r. wystawionej łącznie na kwotę 138 023,18 zł. Wskazano nadto ,że powód prowadzi działalność gospodarczą polegającą na sprzedaży hurtowej paliw i produktów pochodnych , a także sprzedaż detaliczną paliw do pojazdów silnikowych na stacjach paliw . W okresie od 24 kwietnia 2015 r. do dnia 26 czerwca 2015 r. stale powodowa spółka współpracowała z pozwaną i w tym czasie sprzedawała jej olej napędowy (...) na łączną kwotę 3 508 009, 11 zł. , a świadczą o tym faktury wystawione przez powoda. Pozwana większość kwot wynikających z faktur dołączonych do pozwu zapłaciła , ale płatności regulowane były przez pozwaną w sposób nieregularny i dowolny .Pozwanej pozostała natomiast do zapłaty kwota dochodzona pozwem . Wskazano także ,że pozwana nigdy nie kwestionowała wysokości faktur a w

związku z brakiem zapłaty powód podjął działania zmierzające do polubownego zakończenia sporu i pismem z dnia 12 października 2015 r. wezwał pozwaną do zapłaty czego pozwana do dnia złożenia pozwu nie uczyniła. Powód podniósł także, że niniejszym pozwem oprócz roszczenia głównego w kwocie 108 022,84 zł. dochodzi również zapłaty odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia. Zestawienie kwoty dochodzonej z powyższego tytułu w wysokości 835,14 zł. wskazuje zestawienie nr 2 dołączone do pozwu

Nakazem zapłaty z dnia 27 lipca 2016 r. Sąd Okręgowy w Lublinie zasądził od pozwanej na rzecz powodowej spółki dochodzoną pozwem kwotę wraz z ustawowymi odsetkami i kosztami postępowania w wysokości 6 778 zł. (k. 61 – sygn. akt IX GNC 263/16).

Odpis nakazu zapłaty wraz z odpisem pozwu i odpisami załączników został pozwanej doręczony w dniu 3 sierpnia 2016 r. (k. 62). W dniu 17 sierpnia 2016 r. strona pozwana wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty zaskarżając nakaz w całości (k. 64 i nast.). W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu w tym kosztów ewentualnego zastępstwa procesowego. Według pozwanej żądanie pozwu jest całkowicie bezpodstawne i bezzasadne z uwagi na nieistnienie zobowiązania po stronie pozwanej. Pozwana wskazała, że zaprzecza wszystkim twierdzeniom podanym w pozwie. Podniosła ona również, że strony kilkakrotnie zmieniały terminy płatności ceny sprzedaży oleju napędowego, zaś pozwana zawsze regulowała zobowiązanie w nowym terminie ustalonym przez strony, wobec czego zobowiązanie uboczne nie istnieje.

Strona powodowa w toku postępowania podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie, w tym w piśmie procesowym z dnia 28 września 2016 r. (k. 75 i nast.). W powyższym piśmie procesowym strona powodowa dokonała nadto modyfikacji powództwa wnosząc od zasądzenie od pozwanej na rzecz powodowej spółki kwoty 109 127, 97 zł. wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi pod kwoty 108 292, 83 zł. od dnia 16 lipca 2015 r. do dnia zapłaty. Modyfikację roszczenia strona powodowa uzasadniła błędem rachunkowym przy obliczaniu kwoty zaległości pozwanej wobec strony powodowej, która winna wynosić 108 292, 83 zł. Pozwana zestawienia dołączonego do pisma z dnia 28 września 2016 r. nie kwestionowała.

Stanowisko to strona powodowa następnie podtrzymała również na terminie rozprawy w dniu 4 listopada 2016 r. (k. 94 i nast.) wskazując, że podstawa faktyczna i prawna roszczenia nie uległa zmianie oraz w dniu 17 lutego 2017 r. (k. 102 i nast.), w dniu 5 maja 2017 r. (k. 122 i nast.) i w dniu 6 kwietnia 2018 r. (k. 170 i nast.). Na tym ostatnim terminie stawiała się również sama pozwana, która także podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko zajęte w sprawie.

Sąd Okręgowy Sąd Gospodarczy rozpoznając przedmiotową sprawę ustalił i zważył co następuje :

Strony niniejszego postępowania są podmiotami gospodarczymi. Powód prowadzi działalność gospodarczą jako spółka prawa handlowego – spółka kapitałowa – wpisana do KRS pod numerem (...) (odpis z KRS strony powodowej k. 12 i nast.). Strona pozwana działa natomiast jako osoba fizyczna – prowadząca działalność gospodarczą – przedsiębiorca wpisany do rejestru tej działalności pod nawą PPHU (...) (wydruk z (...) strony pozwanej k. 15 oraz k. 58). Strony pozostawały w stałych stosunkach handlowych (okoliczność bezsporna między stronami). Poszczególne transakcje handlowe pomiędzy stronami w ramach łączącej je umowy były dokumentowane wystawianymi przez stronę powodową fakturami VAT (okoliczność również bezsporna między stronami – faktury k. 17 i nast.). Pierwsza z tych faktur została wystawiona w dniu 24 kwietnia 2015 r. i nosiła numer (...). Faktury zostały wystawione z tytułu sprzedaży pozwanej oleju napędowego (...) lub benzyny bezołowiowej. Termin płatności określony w fakturach przypadał na dzień ich wystawienia lub na dzień następny i miały być one płatne przelewem. Ostatnia z faktur które wystawiła strona powodowa pochodzi z dnia 26 czerwca 2015 r. W tym dniu strona powodowa wystawiła na pozwaną fakturę VAT nr (...) (k. 17). Przedmiotowa faktura została wystawiona na kwotę 138 023,18 zł. zaś termin płatności określała ona na dzień jej wystawienia. Jako sposób płatności określała ona przelew. Faktura ta podobnie jak faktury wcześniejsze zawiera również adnotację, że należny podatek akcyzowy i opłata paliwowa są zawarte w cenie sprzedawanego towaru i zostały one naliczone i odprowadzone w należnej wysokości na rachunek właściwej Izby Celnej. Zestawienie faktur i płatności dokonanych przez pozwaną zawiera wydruk komputerowy k. 45 i nast. Zestawienie naliczonych odsetek znajduje się natomiast na k. 47 – na kwotę 835,14 zł. Zestawienie dokonywanych

przez pozwaną płatności znajduje się w aktach na k. 48 i nast. .Wydruk zestawienia obrotów i sald odnoszące się do pozwanej zawiera zaś k. 80 i nast.

Pismem z dnia 12 października 2015 r. strona pozwana została wezwana przez stronę powodową do zapłaty kwoty 108 022,84 zł. wraz z odsetkami (k. 54 i nast.) .

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dowodów dołączonych przez stronę powodową do pozwu . Sąd Okręgowy mając na względzie cały materiał dowodowy uznał przedmiotowe dokumenty złożone do akt przez stronę powodową za dowody wiarygodne . Dowody w postaci dokumentów złożone do akt przez stronę powodową nie były w ogóle zresztą podważane przez stronę pozwaną , jak też strona pozwana nie kwestionowała ich prawdziwości , czy też wiarygodności , a w żadnym zakresie nie odmawiała im w niniejszej sprawie mocy dowodowej . Warto tu także wskazać ,że pozwana nie wykazała , aby podjęła jakieś działania podważające zasadność wystawienia tych dokumentów niezwłocznie po tym , gdy otrzymała przedmiotowe faktury , czy też samo wezwanie do zapłaty . Skoro zatem sama pozwana nie podważała walorów dowodowych tych dokumentów , to również Sąd Okręgowy nie znalazł żadnych podstaw do podważenia ich mocy dowodowej z urzędu .

W niniejszym postępowaniu Sąd Okręgowy dopuścił także dowody osobowe z zeznań świadków oraz stron z tym ,że w przypadku tego ostatniego dowodu ograniczył go tylko i wyłącznie do strony pozwanej mając na względzie przepis art. 302 § 1 kpc . Świadek P. M. T. J. prokurent powodowej spółki zeznał (k. 104 i nast.) , że to pozwana się skontaktowała ze stroną powodową .Strony zawarły umowę na piśmie. , a jej przedmiotem była sprzedaż paliwa . Umowa regulowała warunki współpracy stron ,ale świadek już nie pamiętał jej zapisów . Kiedy strony były dla siebie nowe, najpierw była przedpłata na paliwo, tzn. najpierw pozwana płaciła, a później otrzymywała paliwo. Potem jak poznali się lepiej i zobaczyli, że wszystko działa dobrze przedpłata nie zawsze musiała mieć miejsce, zapłata za paliwo następowała wówczas albo w dniu odbioru paliwa albo najpóźniej w dniu następnym. To działało dobrze, ale do jednej albo dwóch faktur, które do dnia dzisiejszego nie zostały zapłacone. Zadłużenie pozwanej na dzień dzisiejszy to kwota około 109 tysięcy. Strony nie ustalały żadnego przedłużenia terminu płatności ujętego w fakturze. Wcześniej wpłaty były dokonywane przez pozwaną za paliwo terminowo. Zdarzały się przypadki, że pozwana dokonywała płatności dopiero na drugi dzień, ale wcześniej o to prosili mówiąc, że pieniądze będą u niej dopiero na drugi dzień. W przypadku braku płatności nie zwracali się w ogóle o jego przesunięcie i nie prosili, czy mogą zapłacić za półtora roku. Strona powodowa upominała się u pozwanej o dokonanie płatności, było to na piśmie , ale było żadnej reakcji ze strony pozwanej i pieniędzy do tej pory nie ma. Świadek K. T. zeznała (k. 124 i nast.) ,że miała umowę z (...) , której przedmiotem było prowadzenie biura, przygotowywanie faktur, organizowanie transportów i zarządzanie dostawami. Potwierdziła istnienie umowy powodowej spółki z pozwaną chociaż nie przypominała sobie aby ją widziała na piśmie . Przedmiotem tej umowy była dostawa oleju napędowego. Była poinformowana przez pana P. J. (1) jakie były między stronami ustalone ceny i te ceny wpisywała do faktur. Termin płatności miał być tożsamy z datą wystawienia faktury. Faktury miały być płatne przelewami. Wszystkie faktury, które były wystawiane na rzecz pozwanej, wystawiała je świadka .Do świadka nie dotarło , aby pozwana po wystawieniu faktur i ich doręczeniu pozwanej, kwestionowała zapisy faktur dotyczące ilości paliwa, ceny i terminu płatności. Pozwana na pewno nie zapłaciła należności za wszystkie faktury. Część z tych faktur została uregulowana. Pozwana regulowała należności częściowo i nieregularnie, nigdy to nie były wpłaty tytułem całej należności z faktury. Świadcowi nic nie było wiadome, aby strony po wystawieniu faktur dokonały zmiany terminów płatności. W którymś momencie jak była dosyć spora zaległość, poproszono świadka o skontaktowanie się z panią C. i poproszenie jej o uregulowanie należności. Parę razy wysłała maila z prośbą o uregulowanie należności. W rozmowie z mężem pozwanej poinformowała go, że wysyłała zestawienia i informacje o zaległości i pan C. obiecał jej, że uregulują płatność. Wtedy po tym tej rozmowie wpłynęło na konto spółki 30 tysięcy złotych i z tego co świadek pamiętał to była ostatnia wpłata. Świadek Ł. C. (1) mąż pozwanej zeznał (k. 125 i nast) , że kwota o którą pozwana jest jego żona nie jest adekwatna do wysokości zadłużenia. Jeżeli chodzi o płatności to pan P. J. (2) przyjął ode niego w ubiegłym roku gotówkę w kwocie 70 tys. złotych, to była należność za dostawę paliwa i miał wystawić dokument potwierdzający to, ale takiego dokumentu świadek nie otrzymał. Nie potrafił jednak przytoczyć ani numerów faktur, ani kwot, które składały się na tę należność w kwocie 70 tys. zł. Świadkiem tego zdarzenia był W. G., który został zgłoszony jako świadek. Spotkanie to miało miejsce rok temu na wiosnę, wczesną

wiosnę w F. W. w W.. Na spotkaniu tym poprosił pana P. o przedstawienie dowodów opłaty za akcyzę i opłatę paliwową, za dostarczone paliwo do firmy pozwanej za dwie ostatnie transakcje i do dzisiejszego dnia też tego nie otrzymał . Firma jego żony boi się o należności, które mogą wpłynąć z tego tytułu w późniejszym czasie. Świadek potwierdził istnienie umowy między stronami o współpracę w zakresie obrotu paliwami ciekłymi. Umowa te regulowała terminy płatności. Później terminy te nie były już między stronami zmieniane. Nie pamiętał kto podpisał te umowę. Świadek potwierdził zakup paliwa przez pozwaną Zeznał ,że cała należność za dostarczone paliwo została uregulowana. Kwota, która pozostała do uregulowania w wysokości ponad 100 tys. złotych winna być pomniejszona o kwotę 70 tysięcy złotych, którą pan P. przyjął w gotówce. Pozostała kwota około 40 tysięcy złotych nie pozostała jeszcze uregulowana, gdyż pan P. nie dostarczył dokumentów dotyczących zapłaty akcyzy i opłaty paliwowej. Co do zasady firma żony rozliczała się z powodową spółką przelewami a nie wpłatami gotówkowymi. Formę zapłaty zmieniono na prośbę pana P., który poprosił świadka , czy jest taka możliwość. Wcześniej świadek miał wgląd do informacji dotyczących opłat akcyzowych i paliwowych. W przypadku dwóch ostatnich dostaw takiej możliwości nie miał. Szkoda z tego tytułu w prowadzonej przez żonę działalności jeszcze nie powstała, ale w każdej chwili jeżeli opłata ta nie została uiszczona może być przeniesiona na jej firmę. Część towaru zakupionego od powoda z dwóch ostatnich transakcji została przeznaczona na ich potrzeby, bo prowadzą transport, zaś pozostała część została skierowana do obrotu. Spotkanie to było zorganizowane w celu wyjaśnienia, dlaczego nie ma tych dokumentów w sprawie opłat. Pan P. wtedy, wcześniej przed spotkaniem, poprosił o gotówkę. Świadek W. G. zeznał (k. 161 i nast.) ,że nie zna pozwanej , a zna Ł. C. (2) , z którym współpracował od 3 , 4 lat .On z ramienia powodowej spółki szukał odbiorców , którzy mogliby kupić olej napędowy i olej ten kupował Ł. C. (1) miało to miejsce 2 albo trzy lata temu i nie trwała ta współpraca długo – raczej była liczona w miesiącach . Świadek zeznał także , że umawiał spotkanie w Centrum Handlowym (...) w W. pomiędzy nim , P. J. (2) i Ł. C. (1) .Był przy tym jak Ł. C. (1) wręczał P. J. (2) gotówkę na poczet towaru który nabył Ł. C. (1) , ale w jakiej kwocie tego świadek nie wiedział .Pozwana A. C. (k. 171 i nast.) zeznała ,że całą sprawą zajmował się jej mąż. Z powodową spółką łączyły ją stosunki handlowe. Nie kwestionowała nabycia towaru objętego niniejszym postępowaniem od powoda. Umowę z powodową spółką zawarł jej mąż , ale nie pamiętała, czy była to umowa ustna czy pisemna. Nie wiedziała również , czy warunki umowy, którą zawarł jej mąż zostały po dostawie towaru zmienione. Nie pamiętała jakie warunki w jej imieniu z powodową spółką uzgodnił mąż, jakie były uzgodnienia dotyczące ceny i terminu płatności. Ona nie prowadziła żadnych rozmów z przedstawicielami strony powodowej, wszelkie kontakty prowadził jej mąż. Nie potrafiła powiedzieć na pytanie dlaczego w sprzeciwie podniosła zarzut dotyczący terminu płatności. Nie pamiętała również jak były realizowane płatności. Część pieniędzy dwa lata temu mąż zawiózł w gotówce do W., było to 70 tysięcy złotych.

Sąd Okręgowy w zasadzie uznał ,że zeznania świadków oraz strony pozwanej są wiarygodne i obdarzył je w wiarą . Sąd Okręgowy nie obdarzył jedynie wiarą tych zeznań świadka – męża pozwanej w zakresie w jakim świadek zeznał , że na prośbę prokurenta powodowej spółki zmieniono sposób płatności oraz ,że dokonał on częściowej zapłaty za sporną fakturę . Sąd Okręgowy również oceniając stan faktyczny nie oparł się na zeznaniach świadka G. . Ten ostatni świadek zeznał wprawdzie ,że umawiał spotkanie w Centrum Handlowym (...) w W. pomiędzy nim , P. J. (2) i Ł. C. (1) i był przy tym jak Ł. C. (1) wręczał P. J. (2) gotówkę na poczet towaru , który nabył Ł. C. (1) , ale jak wynika z tych zeznań tego świadka nie wiadomo , jaka to była rzeczywiście kwota , jak też na poczet jakich (jakiej) dokładnie należności została ona uiszczona .Tak więc zeznania tego świadka cechowała ogólnikowość, przy czym na podstawie tych zeznań nie można konkretnie ustalić za jaką fakturę pozwana za pośrednictwem swojego męża miała dokonać płatności kwoty w gotówce . Okoliczność ta była niewątpliwie istotna z uwagi na fakt, iż powódka pozwanej sprzedawała paliwo wielokrotnie , zaś strony miały rozliczać się w jeden sposób w formie bezgotówkowej . Z kolei świadkowie J. oraz T. byli osobami, które faktycznie uczestniczyły w sprzedaży paliwa pozwanej i dokonywały z nim rozliczeń . Z zeznań świadka G. wynika nadto , że miała miejsce zapłata za towar nabyty przez męża pozwanej , a nie samą pozwaną . Świadek ten zeznał bowiem ,że to mąż pozwanej nabywał towar . Zeznania tego świadka nie są zatem wiarygodne , gdyż żadna ze stron nie twierdziła , że oprócz pozwanej towar nabywał również jej mąż od powoda .Nawet gdyby uznać ,że mąż pozwanej działał w imieniu pozwanej , a nie swoim (jak zeznała to między innymi sama pozwana) to i tak na podstawie tych zeznań , jak wskazano powyżej nie można ustalić ile i za co zapłacił , tym bardziej ,że również zeznania męża pozwanej w tym zakresie są nieprecyzyjne . Wskazać tu należy , iż stoją one między innymi w sprzeczności z treścią argumentacji zawartej sprzeciwie od nakazu zapłaty . W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana

twierdziła bowiem, iż miała miejsce zapłata całej należności chociaż w nowych terminach płatności (w sprzeczności od nakazu zapłaty pozwana zarzuciła, że strony uzgodniły inny termin płatności, a nie że dokonała już zapłaty, ale tylko częściowej). W konsekwencji nie sposób uznać za wiarygodne twierdzenia męża pozwanej zawartych w jego zeznaniach, iż częściowo rozliczył się on z powódką oraz, że pozostaje jedynie do zapłaty kwota 40 000 złotych zatrzymana z powodu braku przedłożenia żądanych od strony powodowej jako sprzedawcy dokumentów. Tak więc na podstawie tych zeznań nie można uznać, że zapłata ta miała miejsce i nastąpiła ona na poczet faktury (faktur) objętej niniejszym postępowaniem, tym bardziej, że zaprzeczyli temu w swoich zeznaniach świadkowie J. i T., a świadek J. zeznał wprost, że zadłużenie pozwanej wynosi około 109 tys. zł. Zeznania męża pozwanej zawierają nadto wewnętrzną sprzeczność. Raz zeznał on bowiem, że nie wie na poczet czego uregulował kwotę 70 tys. zł., a potem że na poczet ostatniej faktury i pozostała z niej kwota jeszcze jest zatrzymana. Świadek ten zeznał jednakże, że terminy płatności nie były między stronami zmieniane.

Zarzut braku powyższej dokumentacji, o którym zeznał świadek C. również nie był przez pozwaną podnoszony ani w sprzeczności, ani w toku postępowania jako uzasadnienie dla braku płatności. Według twierdzeń pozwanej zapłata miała miejsce bowiem w całości. Niezależnie jednak od powyższego świadek ten zeznał o ewentualnej szkodzie, jaką może ponieść strona pozwana i braku dokumentów świadczących o zapłacie należnych opłat od sprzedanego paliwa, ale nie były to okoliczności, ani też zarzuty, które strona pozwana podnosiła w sprzeczności od nakazu zapłaty. Strona pozwana wreszcie nie wykazała, że poniosła jakąś szkodę z tego tytułu (z tytułu braku dokumentów świadczących o dokonaniu stosownych opłat). Nie wykazała, że poniosła szkodę która by mogła powstać, gdyby rzeczywiście został nałożony na pozwaną obowiązek z tytułu konieczności uiszczenia tych opłat, co nie miało miejsca i gdyby nawet nastąpiło to wówczas poniesiona z tego tytułu szkoda mogła zostać przedstawiona przez pozwaną np. do potrącenia z należnościami strony powodowej. Gdyby ją natomiast miała ponieść w przyszłości to będzie mogła dochodzić jej naprawienia od strony powodowej, co nie zwalnia jej obecnie od obowiązku zapłaty. Tym bardziej że z treści umieszczonej na fakturach wynika, że wszelkie należne opłaty publiczno – skarbowe zostały dokonane. Strona pozwana nie wykazała natomiast, że powód był zobowiązany do wydania towaru wraz takimi dokumentami, jak też aby strony zgodnie ustaliły, umówiły się co do wydania tych dokumentów wraz z towarem, lub w ogóle co do ich wydania. Nie wykazała nadto tym bardziej, że od wydania tych dokumentów uzależniona była zapłata za otrzymany przez stronę pozwaną towar. Brak zgodności zatem powyższych zeznań z argumentacją i twierdzeniami pozwanej prezentowanymi w toku postępowania, jako również brak innych wiarygodnych dowodów potwierdzających te zeznania, przemawia według Sądu Okręgowego za brakiem wiarygodności jego zeznań złożonych na rozprawie.

Strona pozwana nie przedstawiła nadto pokwitowania rzekomo dokonanej zapłaty gotówkowej, a nadto przyjęcie takiego rozliczenia i tak by pozostawało w sprzeczności z przepisami prawa bowiem. Zgodnie nadto z zapisami ustawy o swobodzie działalności gospodarczej z dnia 2 lipca 2004 r. (Dz.U. Nr 173, poz. 1807 z późn. zm.) w brzmieniu obowiązującym w dacie rzekomej zapłaty gotówkowej za fakturę oraz w dacie wymagalności tych należności objętych niniejszym postępowaniem dokonywanie lub przyjmowanie płatności związanych z wykonywaną działalnością gospodarczą następuje za pośrednictwem rachunku bankowego przedsiębiorcy w każdym przypadku, gdy:

- 1) stroną transakcji, z której wynika płatność, jest inny przedsiębiorca oraz
- 2) jednorazowa wartość transakcji, bez względu na liczbę wynikających z niej płatności, przekracza równowartość 15 000 euro przeliczonych na złote według średniego kursu walut obcych ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym dokonano transakcji (art. 22). Kwota granicznych płatności gotówkowych nie dochodziła zatem do kwoty 70 000 zł. Również same faktury objęte niniejszym postępowaniem wskazywały, że ich zapłata ma nastąpić przelewem, a nie gotówką.

Zeznania świadków, które sąd obdarzyła wiarą są ze sobą zgodne, spójne, wzajemnie się uzupełniają, jak również pozostają w zgodzie z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w niniejszym postępowaniu, który do akt złożyła strona powodowa. Są z tym materiałem dowodowym zbieżne i również wzajemnie się z nim uzupełniają i dlatego właśnie między innymi w ocenie Sądu Okręgowego zasługują na obdarzenie ich wiarą. Zeznania te złożone w

niniejszym postępowaniu są w ocenie tutejszego Sądu w kontekście całokształtu ujawnionego materiału dowodowego – wiarygodne, miarodajne i zgodne z rzeczywistym stanem rzeczy. Dają one obraz wzajemnej współpracy stron jej przebiegu oraz kontaktów handlowych stron. Są logiczne i spójne. Ponadto za miarodajnością tychże zeznań przemawia również fakt, iż są one zgodne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego oraz fakt, iż osoby, te w tym świadkowie bezpośrednio uczestniczyli w wykonywaniu przedmiotowych umów – ich realizacji i mieli wiedzę na temat realizacji umów przez ich strony. Zeznania te nie zostały także w żaden sposób skutecznie podważone przez strony oraz profesjonalnego pełnomocnika procesowego strony powodowej.

Jak wynika z powyższego strony zawarły umowę o współpracy, której przedmiotem była sprzedaż paliwa. Strona pozwana nie kwestionowała w niniejszym postępowaniu ani faktu otrzymania samego towaru, ani faktu otrzymania faktur dołączonych do pozwu. Pozwany nie kwestionował w ogóle dokumentów załączonych do pozwu – ich prawdziwości i autentyczności. Kwestionował on jedynie terminy płatności poszczególnych należności podnosząc, że strony podjęły działania w wyniku, których zmieniły uzgodnione wcześniej terminy wymagalności roszczenia strony powodowej. Na tę okoliczność strona pozwana zgłosiła zresztą wnioski dowodowe z zeznań świadka – swojego męża, który w swoich zeznaniach okoliczności tej nie potwierdził. Sama pozwana nie wykazała natomiast istnienia tej okoliczności za pomocą innego środka dowodowego.

Strony w ocenie Sądu Okręgowego łączyła umowa sprzedaży. Stosownie zaś do treści art. 535 kc przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. Jak wynika z zebranego w sprawie materiału dowodowego powódka wywiązała się z obowiązków sprzedawcy – wydała wymienione w fakturach towary stronie pozwanej, jako kupującemu przenosząc jednocześnie na nią ich własność.

Strona pozwana nie wykazała natomiast, aby uzgodnienia stron w zakresie tego stosunku podstawowego pozostawały w sprzeczności z treścią wystawionych przez stronę powodową faktur objętych niniejszym postępowaniem, ani też aby strony w okresie późniejszym już po wystawieniu faktur dokonały zmian w zakresie terminów płatności za dostarczony towar.

Z materiału dowodowego znajdującego się w aktach niniejszego postępowania wynika, że strona powodowa w całości wykonała ciążące na niej obowiązki wynikające z przedmiotowych umów. Strona pozwana w powyższym zakresie nie przedstawiła natomiast żadnych dowodów podważających to ustalenie Sądu Okręgowego, jak też nie wykazała w żaden sposób, że sama również wykonała ciążące na niej obowiązki wynikające z umów zawartych ze stroną powodową. Należy tu także wskazać, że reguła dotycząca ciężaru dowodu (art. 6 k.c.) nie może być rozumiana w ten sposób, że zawsze, bez względu na okoliczności sprawy, ciężar dowodu spoczywa na stronie powodowej. Jeżeli strona powodowa udowodniła fakty przemawiające za zasadnością powództwa, to na stronie pozwanej spoczywa ciężar udowodnienia ekscpekcji i faktów uzasadniających, jej zdaniem, oddalenie powództwa (por. wyrok Sądu Najwyższego z 20.04.1982r., I CR 79/82, wyrok z 17.12.1996r., I CR 45/96). Pozwana natomiast nie przedłożyła kontrdowodów, które podważałyby wiarygodność dowodów przedstawionych przez stronę powodową.

W tym miejscu należy również podnieść, że na stronach niniejszego postępowania będących profesjonalistami w obrocie gospodarczym – tak stronie powodowej jak i pozwanym – ciążył obowiązek terminowego zgłoszenia wszelkich wniosków dowodowych stanowiący wyraz dbałości o swoje interesy. Należy tu także wskazać, że obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 kpc), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 kpc) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 kc). Samo twierdzenie strony postępowania nie jest natomiast dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 kpc) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2001 r., I PKN 660/00, Wokanda 2002/7-8/44). Sąd nie ma natomiast obowiązku działania w zastępstwie strony i dopuszczenia dowodu z urzędu nie wskazanego przez stronę, czy też przez jej pełnomocnika procesowego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2000 r., (...) 661/00, LEX nr 52781, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2000 r., II CKN 1322/00, LEX nr 51967, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2000 r., III CKN 567/98, LEX nr 52772, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 września 1998 r.,

II UKN 182/98 , OSNP 1999/17/556 , wyrok z dnia 9 lipca 1998 r. , II CKN 657/97 , LEX nr 50630 , wyrok z dnia 25 czerwca 1998 r. , III CKN 384/ 98 , Biul.SN 1998/11/ 14 , wyrok z dnia 25 marca 1998 r. , CKN 656/97 , OSNC 1998/12/208). Regulacja ta dotyczy wszelkich okoliczności faktycznych, wyjąwszy te, które są powszechnie znane (art. 228 §1 k.p.c.), znane sądowni z urzędu (art. 228 §2 k.p.c.), przyznane przez stronę przeciwną w sposób wyraźny (art. 229 k.p.c.) lub dorozumiany (art. 230 k.p.c.), a także tych, które można wyprowadzić w drodze wniosku z innych, udowodnionych już faktów (art. 231 k.p.c.).

W ocenie Sadu Okręgowego strona powodowa wykazała uzgodnienie warunków przedmiotowej umowy pomiędzy stronami oraz wydanie spornego towaru pozwanej i uczyniła to przy pomocy powyższych dowodów z dokumentów oraz z dowodów osobowych , które Sąd Okręgowy w całości obdarzył wiarą . Jak wskazano powyżej strona pozwana nie wykazała ,że strony uzgodniły inne terminy płatności ceny za sprzedane pozwanemu towary niż te wskazane w fakturach dołączonych do pozwu . Stosownie natomiast do przepisu art. 488 § 1 kc świadczenia będące przedmiotem zobowiązań z umów wzajemnych (świadczenia wzajemne) powinny być spełnione jednocześnie, chyba że z umowy, z ustawy albo z orzeczenia sądu lub decyzji innego właściwego organu wynika, iż jedna ze stron obowiązana jest do wcześniejszego świadczenia. Tak więc termin płatności oznaczony w przedmiotowych fakturach - a z materiału dowodowego co należy jeszcze raz podkreślić - nie wynika , aby faktury w tej części czyniły odstępstwo od wcześniejszych innych uzgodnień stron w tym zakresie – nie odbiega na niekorzyść strony pozwanej

Mając powyższe na względzie Sąd Okręgowy na podstawie przepisu art. 535 kc uwzględnił w całości dochodzone roszczenie zasądając od strony pozwanej na rzecz powodowej spółki pozostałą do zapłaty należność główną z tytułu sprzedanego pozwanemu paliwa , a wynikającą z faktury dołączonej do pozwu , w dochodzonej wysokości przez stronę powodową w pozwie (k. 17) .

Przedmiotem żądania pozwu było także roszczenie strony powodowej o zasądzenie odsetek od powyższej należności głównej oraz odsetek skapitalizowanych przez stronę powodową , w tym od należności , która została przez stronę pozwaną zaspokojona , a o którą została pomniejszona należność z powyższej faktury objętej również niniejszym postępowaniem .

Zgodnie natomiast z przepisami art. 359 k.c. odsetki od sumy pieniężnej należą się tylko wtedy, gdy to wynika z czynności prawnej albo z ustawy, z orzeczenia sądu lub z decyzji innego właściwego organu. Przepis ten statuuje zatem zasadę, że obowiązek zapłaty odsetek musi mieć podstawę bądź w czynności prawnej (z reguły w umowie), bądź w ustawie, bądź też w orzeczeniu sądu lub w decyzji innego właściwego organu. (J. Gudowski, Kodeks cywilny. Komentarz. Księga trzecia, Lexis Nexis 2013). Kodeks cywilny nie określa również pojęcia odsetek. W literaturze najczęściej rozumie się przez nie wynagrodzenie za korzystanie z cudzych pieniędzy (albo też innych zamiennych rzeczy ruchomych) lub za obracanie własnymi pieniędzmi w cudzym interesie. Są to odsetki zwykłe, mające charakter kredytowy. Od tego rodzaju odsetek należy odróżnić odsetki za opóźnienie w wykonaniu zobowiązania pieniężnego (art. 481 § 1), które można traktować jako quasi-odszkodowanie, odszkodowanie ryczałtowe czy też swoistą represję cywilną. Suma odsetek zależy od wysokości stopy procentowej, wielkości długu głównego oraz czasu trwania tego długu lub czasu opóźnienia w jego uregulowaniu. Jeżeli obowiązek płacenia odsetek nie wynika z czynności prawnej, należą się one wierzycielowi wtedy, gdy przewiduje to przepis ustawy. W kodeksie przepisem takim jest m.in. art. 481 § 1 k.c., który znajdował zastosowanie w niniejszej sprawie. Z powyższego wynika zatem, że przepisy art. 481§1 k.c. obciąża dłużnika obowiązkiem zapłaty odsetek bez względu na przyczyny uchybienia terminowi płatności sumy głównej. Sam fakt opóźnienia przesądza, że wierzycielowi należą się odsetki. Dłużnik jest zobowiązany uiścić je, choćby nie dopuścił się zwłoki w rozumieniu art. 476 kc i choćby wierzyciel nie doznał szkody. Wierzyciel więc, dochodząc odsetek na podstawie art. 481 kc , nie musi wykazywać swej szkody. (J. Gudowski, op.cit.). Zgodnie bowiem z przepisem art. 481 § 1 kc jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego , wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia , chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie była następstwem okoliczności , za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi . Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona , należą się odsetki ustawowe (art. 481 § 2 kc) . W aktualnym brzmieniu tego przepisu począwszy od dnia 1 stycznia 2016 r. są to odsetki ustawowe za opóźnienie . Stosownie natomiast do przepisu art. 482 § 1 kc od zaległych

odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa, chyba że po powstaniu zaległości strony zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek do dłuższej sumy.

Należy także wskazać, że dłużnik popada w opóźnienie, jeśli nie spełnia świadczenia pieniężnego w terminie, w którym stało się ono wymagalne nawet wtedy, gdy kwestionuje jego istnienie albo jego zasadność (por. też wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 21 listopada 1995 r. , I ACr 592/95 , OSA 1996/10/48).

Strona pozwana kwestionowała roszczenie uboczne jednak tylko i wyłącznie co do zasady twierdząc, że należności za zakupiony towar były regulowane w nowych terminach płatności uzgodnionych przez strony . Nie kwestionowała samego wyliczenia odsetek skapitalizowanych dołączonego do pozwu oraz zestawienia obrotów dołączonego do pisma procesowego z dnia 28 września 2017 r. w tym terminów płatności, zapłaconych kwot oraz okresów za jakie zostały naliczone odsetki , a także nie wykazała że płatności były dokonywane w terminie umownym co podnosiła w sprzeciwie od nakazu zapłaty . Nie wykazała , aby też strony zmieniły termin płatności . Nie zakwestionowała też ani , nie podważała istnienia tych faktur , od należności z których zostały naliczone odsetki , dat płatności wynikających z poszczególnych faktur , ani też długości okresów , za które zostały naliczone odsetki . Nie podważała również terminów dokonanych przez siebie płatności , jak też wysokości tych płatności .

Mając powyższe na względzie Sąd Okręgowy zasądził od pozwanego odsetki w tym odsetki skapitalizowane przez powoda w dochodzonej wysokości i za okresy wskazane w pozwie (samo wyliczenie odsetek nie było bowiem również podważane przez stronę pozwaną w żadnym zakresie) .Odsetki te zasądzono zgodnie z żądaniem pozwu w dochodzonej przez stronę powodową wysokości.

Stosownie do przepisu art. 98 § 1 kpc strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do niezbędnych kosztów procesu prowadzonego przez stronę osobiście lub przez pełnomocnika, który nie jest adwokatem lub radcą prawnym, zalicza się poniesione przez nią koszty sądowe, koszty przejazdów do sądu strony lub jej pełnomocnika oraz równowartość zarobku utraconego wskutek stawiennictwa w sądzie. Suma kosztów przejazdów i równowartość utraconego zarobku nie może przekraczać wynagrodzenia jednego adwokata wykonującego zawód w siedzibie sądu procesowego (§ 2 art. 98 kpc) . Do niezbędnych zaś kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony (§ 3 art. 98 kpc) .

Stosownie do przepisu art. 101 kpc zwrot kosztów należy się pozwanemu pomimo uwzględnienia powództwa, jeżeli nie dał powodu do wytoczenia sprawy i uznał przy pierwszej czynności procesowej żądanie pozwu. W ocenie Sądu Okręgowego z taką sytuacją nie mamy do czynienia w niniejszym przypadku . Strona pozwana nie tylko ,że dała podstawę do wytoczenia przedmiotowego powództwa ponieważ nie zaspokoila roszczeń strony powodowej niezwłocznie po wezwaniu do ich zapłaty , ale również nie uznała powództwa wnosząc o jego oddalenie .

Zgodnie natomiast z przepisem art. 102 kpc w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Sąd Okręgowy nie znalazł w niniejszym przypadku natomiast podstaw do zastosowania również przepisu art. 102 kpc .

Sąd Okręgowy pełnomocnikowi powoda przyznał koszty wynagrodzenia w wysokości stawki podstawowej jako stawki minimalnej wysokości tego wynagrodzenia. Rozpoznając kwestię kosztów, Sąd Okręgowy przy określeniu ich wysokości miał na uwadze przepisy rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie . Na koszty zasądzenie na rzecz strony powodowej składa się także opłata od pozwu , oraz opłata skarbową od udzielonego przez stronę powodową pełnomocnictwa .

Mając powyższe na względzie orzeczono jak w sentencji wyroku .